

CIMBORÁ
 JO GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.
 Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

BCU Cluj Library Cluj

Május.

Búcsu egy vén vadvadkörtefától.

— Irtta: BENEDEK ELEK —

Elszállott az idő fölöttém,
Vén körtefa, búcsuzni jöttem.
Virágodat tán sose látom,
Isten veled, öreg barátom,
Legjobb barátom!

Mi titka volt ifju szívemnek,
Te reád bízam, rejtve benned.
Fészkelni rád hiába járnak,
Nem mondtad el szarkamadárnak
Csacska madárnak.

Könnyem, ha omlott, letörülte
Fájdalmaim eszenderültek
Csak rám hajolt virágos ágad,
Eltűntek mind a balga vágyak
A bűnös vágyak.

Istent dicsérni hozzád jártam,
Legszebb művét benned csodáltam.
Hol van az ember, ki te nálad,
Vén körtefa, szebbet formálhat?
Nincs szebb te nálad!

Isten veled, ütött az óra,
Hajolj reám még búcsuzóra!
S amivel Isten úgy megáldott:
Még egyszer hulltasd rám virágod,
Fehér virágod!

A napleány.

— Irtta: ÓFELSÉGE MÁRIA KIRÁLYNŐ. —

Születése órájában a Nap homlokon csókolta és sugárglóriába burkolva őt leányanak nevezte. Majd belopta magát szívébe és ott állandó lakóhelyet készített magának. A sugarak ezután megcsillantak szemefényében, ragyogtak minden gondolatában. A Nap ekkor azt mondta neki: Te a nap leánya vagy! S ettől fogva az egész világ szerette őt...

Haja aranyszínű volt, mert a Nap selymes fürteire bocsátotta fényét; szeme a hegyi tavak kékségét tükrözte — benne nézegette magát a Nap.

Kicsiny lábai zajtalanul vitte, amerre járt, keze a magasabb régiókból alá szállott jóság volt. Bájos hangját még a pusztá fűvényében rohanó kristálypatak csörgedezése sem multa felül, szavai hasonlok voltak a mesebeli királyné gyöngyeihez, melyeket elvarázsolt selyemzsinórra fűzőgetett. Amikor mosolygott, fény áradt körülötte, mintha a tavasz összes rügyei egyszerre hasadtak volna szét.

A Napleány szép volt, összehasonlíthatatlanul szép!

Szegényes utcában éldegélt szüleivel. Mindaketten egyszerű és tudatlan emberek voltak. Még csak a fény sem ötlött

szemükbe, amit leánykájuk hozott a házba; de mások észrevettek. Nagy seregben gyűltek a Napleány házához és lábához rakták vágyaikat, álmaikat és minden fájdalmukat. Ő pedig nem huzódott senki panasza elől. Türelmesen hallgatta a szomorú meséket, aztán kicsiny kezével az arcokról a könnyeket letörte s a sóhajokat az ajkáról elhárította. A szíve pedig — az a szív, melybe a Nap utat tör magának sugaraival — lángragyult a fáradt bujdosók iránt s élő templommá vált a jó utról letért lelkekért. Annyi nemes tüzet hordozott magában, hogy az egész világot arannyal és sugárkévekkel lehetett volna befedni belőle.

A fájdalom azonban súlyosabb a halál előtti összes kínoknál, így hát a Napleány keveset tudott tenni még akkor is, amikor szívét egészen azoknak adta, akiket vigasztalt. Nagy messzeségekből jöttek hozzá a szenvedéstől kimerültek, a megtört szívek, a szenvedők, a megaláztatottak, a szerencsétlenek, a bujdosók... jöttek hozzá a világ negy sarkából hosszú sorokban, remélve, hogy valami keveset meríthetnek a lelki fényből, mellyel a Nap születésekor megajándékozta őt. De jöttek gazdagok is, mert nekik is vannak

fájdalmaik... És a Napleány folyton osztott és osztott, semmit sem hagyva meg magának. Anyja ezért veszekedett vele s bolondnak mondta őt. Anyját harag önté el, mikor látta a koldusokat, a nyomorékokat, a tévelygőket a ház küszöbe előtt sorban állva – csoportba gyűlve, beszélve leányukhoz, csókolván kezét s áhitattal hallgatván szavait.

Vaj' mit mondhatott nekik? — Hogyan vigasztalja őket, mily hatalmas, mily varázsa van s minő nyelve? Én nem tudok semmit, az valóságos titok, azt csak az Isten tudja. Anyjának azonban, aki éjjelenként gyakran felébredt álmából, úgy rémlett, mintha az éj csöndjében leánykája szívét hallaná magában beszélni a sötétben: elmondva mindent, amit érzett és hallott. Rettegés fogta el az anyját, mert éjjel, amikor a többi gyermek alszik, elfeledve az elmúlt napot minden nyugtalanságával és gondjával, a Napleány szive még akkor sem tudott hallgatni, nem tudott pihenni. Mert túl tele volt a kis szív s természetellenes módon fáradt ki... A Napleány mesélt arról a szegény asszonyról, kinek gyermekei egymásután haltak el és a szűkszáju sirok szorosán sorakoztak egymás mellett, mint a szél által szétszórt apró homokbuckák... Beszélt arról a szegény öregről, akinek csak száraz kenyér volt az eledele, melyet az utcasarkokról hordogatott össze, mint egy kivert kutya; — beszélt arról a leánytestvéréről, akinek a kis öcscse a karjaiban halt meg, hiába kérte az Urat, hogy őt vegye el. Beszélt a csalásról, a bűnről, a szegénységről, a halálról, a dögvészről, a sötét vizekről s a még sötétebb utcákról, az alávaló érzelmekről, a kép-mutató kívánságokról és a hazug nyelvekről.

Mindezekről beszélt a Napleány gyöngéd szive az éj sötétjében, akkor, amikor békében kellett volna pihennie. Azomban csodálatos! — bármily szomorú vagy csúnya dolog is volt az, amiről megemlékezett éjjelente — nem maradt az tovább csúnya, hanem mihelyt egyszer gondolatain átszűrődött, a legcsúnyább is széppé lett, a legsötétebb cse-

lekedet is megbocsáthatónak, a legcsüggesztőbb szomorúság is megvigasztalhatónak látszott... Mert a Nap sugara elvette erejüket, fénné változtatva mindent...

Az anyja csodálkozott és reszketve hallgatta anélkül, hogy valamit is értett volna...

Egy napon a Napleány a ház küszöbén ült, a ház belsejébe vezető lépcsőn pedig számos üvegecske volt, könnyel tele, melyet a síró arcokról törült le. Az üvegecskék kis sorban állottak előtte és mivel a Nap reájuk vetette fényét, úgy ragyogtak, mint holmi megbecsülhetetlen értékű nagy gyémánt darabok. Azután gyöngéden rájuk ütött egy rozsdás szeggel, mire azok gyönyörű, az angyalok hátraénekénél szebb melódiával feleltek. S a szegényes kis utca valami átható zene édes harmóniájával telt meg, aztán az ablakszárnyak is rezegni kezdtek és mint a magas Égbolton repülő kotta távoli hangja csendültek meg... És oly nagy világosság vette körül a Napleányt, hogy úgy tűnt fel, mintha aranyos lépcsőn ült volna.

— Miféle üvegek azok? — kérde az anyja.

— Szent üvegecskék — felelte a leány. — Az emberek szivéből töltöttem meg.

— Miért fénylenek oly erősen?

— Azért, mert gyémánttá változtatam őket s az Istenhez fogom vinni.

— Add ide, — mondja erre az anyja — mi ugyanis szegények vagyunk és ha oly értékesek, eladnám és pénzt csinálnék belőlük.

— Jaj, anyám, hozzájuk ne nyulj! — kiáltja a leány. — Szent üvegek azok, életem egy része árán vettem.

— Eh! nem tudod, mit beszélsz, — dorgálá az anyja — add ide, hadd vigyem a sarki boltshoz, hogy legyen fánk télére és kenyerünk azokon a ke-serves, fagyos hónapokon.

— Ne bántsd, anyám! — ismétlé a leányka. — Nem mondtam, hogy életem egy része által jutottam hozzájuk?

— Te nem vagy olyan, mint a többi

gyermek — mondá az anya. — Ismeretlen utakon jársz s a szemeid igen nagyok. Félek tőlük. Ugy látszik, mintha a Föld tulsó oldalára néznél. Hordd el magad innen üvegeiddel együtt, mert bizony mondom, vagy összetöröm, vagy eladom őket. Nem tudom kiállni a hangjukat.

— Az a könnyek hangja, oh anyám, a könnyeké, amelyeket az Istenhez akarom vinni — felelé a leányka.

— Hallgass! — kiáltá az anya. — Elég e meséből. Menj játszani, ne lustálkodj itt a küszöbön!

A Napleány felvette az üvegecskéket és elvitte...

Elvitte az erdőbe és letette egy kőre. Azután hangot csalt ismét belőlök és gyönyörködteté a madarakat, a leveleket, a fákat, az eget s a csöndben tovauszó felhőket. A kis üvegek pedig csodálatos hangon kezdtek mesélni, fenséges zenével töltve meg a kis erdőt. Meséjükben megemlítették a szemeket, melyekből a Napleány szívébe csepegtek, beszéltek a távoli utakról, amelyeket bejártak amig ideérkeztek... és az erdő fényes, ünnepi templommá alakult át, a Napleány pedig nézett hosszan a magas, végeleáthatatlan égboltra.

De miért oly sápadt, oly fehér az arca?... (Folyt. következik.)

Tavaszi eső.

Irla: SZONDY GYÖRGY.

Hull, hull a tavaszi eső. Nagy, barna felhő szárnyán jött Nyugat felől, vigan, mint valami kócos cigánysiheder. Port kavart előtte a szél, ablakokat tört, zuzott és meggörnyesztette a fák koronáit. — Söhajtozott, dudolt és harsogott, aztán tovaszaladt; és most — halljátok? — Kopp, kopp! Kopp, kopp! Dobolnak az esőcseppek az ablaküvegen. Bugyborékolnak, öblögetnek az ereszes csatornáknak, kis patatok erednek zenélő torkukból és édes esőszag száll fel a kertből, az uccák ázott aszfaltjáról, míg az égen végig dübörög az első mennydörgés vasas szekere.

A kert pedig még egészen kopár és a fák ágai feketék. A virággyakok a tyukok gazdálkodtak a télen. De a föld alatt alusznak a füvek és a virágok; alszik a jácint és a tulipán, a viola és az őszirózsa. Alusznak a fák gyökerei. Jól védett burokban szendereg millió és millió magvacska és álmodik, ki tudja miről?

Az esőcseppek bekopognak az alvó hajlékokon:

— Ébredjetek, lusták! Gyorsan, dologra!

És sorban megnyílnak a házikók. Nyujtóznak, kászálódnak a lakók. Az esőcseppek körülhízelgik őket, odakinálják magukat és egyszerre csak beköltöznek a zöld levelekbe, a tarka virágokba, ropogós cseresznyekbe, mosolygó almába. Meddig maradnak benne? Mikor ér véget a fogságuk? Hogyan szabadulnak majd, hogy felhővé legyenek ismét? Ki tudná megmondani? ...

Kip, kop, kip, kop... Zuhog a tavaszi zápor. Az ablakom már ragyogó gyöngyökkel himzett és egyre ujabban fűződnek a többi mellé. Ki tudja, honnan jönnek, ki tudja, hová mennek?

Az ablakomon talán csak pihengetnek.

— Honnan jössz, testvér? — kérdi az egyik.

— Az Atlanti Óceánból. Ezer esztendeje készülök erre az utra. Ezer év előtt voltam itt utoljára; de azóta megváltozott erre a világ! Hát te merről jöttél, testvér?

— Arábiából. Az oázis forrása buggyantott ki a föld mélyéből; pálmafák lábait mostam és tevék itták meg a testvéreimet. De nekem ide kellett jönnöm: az ablak alatt alszik egy rózsafa, az idén az első rózsában benne leszek én is.

— Én holnap már felhővé leszek újra. Az orosz pusztákra megyek, ahol tulipán virul a füben és a kirgiz pásztorok kerek vászonsátrakban tanyáznak a nyájaik körül...

Beszélnék, ismerkednek az ablakom vendorai. Aztán elindulnak lassan, tétován lefelé. Sir az ablak, folynak a könnyei. Némelyik könnycsepp árván tűnik el a barna fakeret mögött; egyik kanyarog, másik egyenesen, unottan gördül alá. Van, aki párjára akad; egybefolynak, összeölekeznek: vajjon mióta keresik egymást? Láttátok már, milyen boldogok az egymásratalált esőcseppek? Még egyszer felragyognak, s aztán rohanvást-rohannak alá a mélybe. Talán a virágok csupa ilyen egymásratalált esőcsepkekből lesznek; és az árvákból lesznek a könnyek...

Már kis tócsák hullámszanak az udvaron. Hull, hull beléjük a nagy, barna felhő gyöngy-serege. Ti persze azt hiszitek, hogy egyformák valahányan. Oh, milyen tévedés!

Én sokszor e'néztem őket, míg testvéreik indulót dobolnak ablakomon. Vannak közöttük kiváló, feltűnő, pompázatos sorsuak, akik nyo-

mán szivárvány színű buborék támad a pocsolják szennyes és szomoru arcán.

Ezer, tizezer között nagynéha akad egy ilyen. A többiek nyomtalanul esnek és enyésznek, csak gyengén lüdbörzik apró karikáiktól a víz, egyformán mindegyik után.

Ha én esőcsepp lehetnék... Ilyen buborékotvető szeretnék lenni. Ugy hiszem, ez a szivárványgolyó az esőcsepp-élet legelső boldogsága.

Ezért érdemes megjárni vizek mélyét, őshegyek gyomrát, utazni barna fellegek szárnyán homokpuszták és zöldelő erdők felett; ez megéri a fáradságot, hogy virágsziromból, csengő barackból és mosolygó almából is újra felhővé legyen a vándor esőcseppeske.

Talán ez a végső célja, a legsóvárabb vágya minden esőcseppnek. Lehet, hogy, erről álmodoznak, míg vándorutjukat járják, földről az égbe és égből a földre. Boldog, gyönyörű időkről, mikor nagy, csillogó, kristályos víztűkőr borítja majd az egész földet; és hull egyre hull a kristálytűkőbe a millió esőcsepp és szí-

várványgolyó kél mindenik nyomán... Ez lesz az igazi boldogság, amikor egyforma szépen tűnik el valamennyi és drága színekben ragyog utánuk a kristálytűkőr mindig örökig.

— Ma több buborék kél, mint a multkor — mondogatják egymásnak és boldogan reménykednek. — Talán már nincsen messze a vágy teljesülte... Talán kibírjuk addig türessel, szenvedéssel... Talán elérkezik valaha...

És kopognak, dobolnak, dalolnak a tavaszi eső cseppei az ablakomon...

Azután tovaszál a nagy, kócos, barna felhő. Utolsó könnyei még itt lebegnek a levegőben és ragyogó hidat vernek a föld és az ég közé. Illatozik a fölázott kert. De a pocsolján egyetlen szivárványgolyót sem látni és holnapra eltűnik ő maga is. Új életpróbákra szívja fel holt esőcseppjeit a föld és a nap; és holnapután már újra, mások próbálkoznak majd hiába...

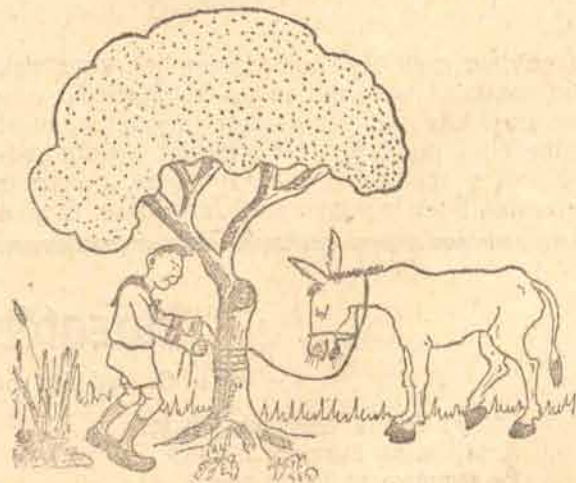
Olyan szomoru a tavaszi eső, gyerekek...
(Debrecen)

Öcsike szamaragol.

A multkor elmeséltem hogy Czenczi néni Öcsikét üdülni vitte a rózsadombi villájába, s ott Öcsike azzal hálálta meg Czenczi néni kedvességét, hogy hollótojást csempészett a tyuktojások közé, s ki is kelt a holló szerencsésen. Azóta több unokám kérdezte meg, egy közülök pláne express levélben, hogy Czenczi néni nem tagadta-e ki Öcsikét e csinyje miatt, amiből látva látom, hogy mennyire szeretitek Öcsikét s mennyire szíveteken viselitek az ő örökségét. Hát megnyugtatlak: Czenczi néni egy idő óta előnyösen megváltozott, s Öcsikéről is megváltoztatta a véleményét. — Egy kissé pajkos a lelkem, szokta mondani Czenczi néni, de kedves a pajkossága, s végre is tehet ő arról, hogy szüntelen teremnek fejében a »nadselü« gondolatok? Egy szó, mint száz, Öcsike Czenczi néninek ez idő szerint (vajjon meddig tart az »ezidőszerint?«) kedvence, s akár hiszitek, akár nem (no merjen csak valamelyik kételkedni a nagyapó szavában!) kerék egy millió koronát adott egy szamarért, csak hogy örömet szerezzen Öcsikének. — Egy millió korona egy szamarért! — csóváltgatjátok a fejeteket — ej, ej, nagyapókám... no de ki mer kételkedni a nagyapó szavában? Bizony, bizony egy millió, az is egy sovány, levitézlett csacsinak az ára, mert a jó husban levő szamarának két-három millió az ára (ugy láttam, mint ma).

Hát, ami igaz — igaz, ami nem igaz — hazugság: gyászos egy szamar volt az Öcsike milliós szamara, amelyre azt mondta volna minden székely ember: Ha benne volna is, ki vágnám a milliót!

De mit locsogok én itt, ahelyet hogy röviden és velősen elmondanám Öcsike szamaragolásának bus történetét. Mert bus volt ez, több ennél: fekete-gyász történet. Hiszen csak rá kell néznetek a képre, amely a milliós szamarat abban az ünnepi pillanatban ábrázolja, amint Öcsike megilletődötten oldja el a fától, amelybe kötve vala, s lehetetlen, hogy rosszat ne sejtsetek.

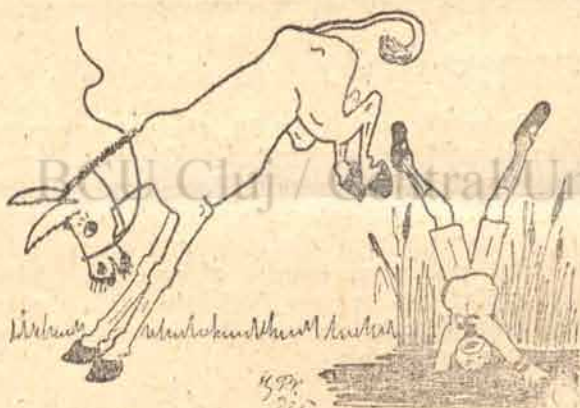

Viszont, ha a második képet nézitek szeretnétek ti is felkapni Öcsike szamarára, oly szépen és simán üget, hogy csupa gyönyörűség. Csak el kéne takarnom a harmadik meg a negyedik képet, s fogadok egy millió koronába, hogy minden második unokám addig bögne, míg az apuka zsebéből kibögne egy szamarat. Így azonban... De hogyan is tör-

ténhetett meg Öcsikével a harmadik és negyedik kép ábrázolta csufság?

Az bizony úgy, hogy Öcsikének megint »nadselü« gondolata támadt, amely azonban visszafelé sült el. Az volt pedig az ő nadselü gondolata, hogy a szamárt megtanítja ugrani s amikor jól betanítja, szamár-akadályversenyt rendez, még pedig egyet a Rózsadombon, egyet pedig a nagyapó kertjében. Ebben az akadály-

versenyben csak oly Cimborra unokák vennének részt, akiknek sikerült az apuka zsebéből egy szamárat kibőgni. Nem azért mondom, mert Öcsike édes unokám, de a gondolat igazán nadselü volt s nadselüen sikerül is, ha a szamár nem volna Isten legmakacsabb teremtese. Öcsike

nem kevesebbet kívánt a szamártól, mint hogy ugorjon át egy pocsolyát, amire a szamár pestiesen így felelt: szépen! S mit gondolt, mit nem, hirtelen-váratlan fölvetette a farát s csubb! Öcsike fejest csubbant a pocsolyába. Meg kell adni, nadselüen sikerült a fejes ugrás, mert Öcsikének mind a két lába égnek állott s közben újabb nadselü gondolata támadt: összeverte a bokáját.

De hiába, Öcsikének ma rossz napja volt. Végre is elterült a pocsolyában s oly feketén

kecmergett ki belőle, mintha a pocsolya vize a legfeketébb tentalé lett volna. Rossz nyelvek azt mondják, hogy a budapesti diákok összevásárolták ami tinta volt Budapest összes boltjaiban, abból lett ez a pocsolya. De miért vásárolták össze s ha igen, miért öntötték ki? Azért, magyarázzák a rossz nyelvek, hogy a tanár urak intőt ne küldhessenek az apukáknak.

Aki nem hiszi, járjon utána.

(Kisbacon)

Elek nagyapó.

Hazatért fecskék.

— Stefán O. Iosif után románból: BISCHOF GÉZA. —

Látod? Drága vendégek jöttek,
A fák mind ünneplőt öltöttek,
És templommá lett a kert.
Gyémántharom csillog a zöldben,
Harang kong-bong a levegőben,
S a méhek kórusa zeng.

Eresz alatt a régi fészek
Ujra népes s a kis építészek
Édesen csicseregnek;

(Temesvár.)

Szakadatlan hordják a tollat,
Kipárnázzák uj otthonukat
S mosolyogva nézem őket.

— Ó, mondd meg nekem, kedves fecském,
— Hiszen te jobban tudod, mint én,
Titokzatos jövőmet, —
Fogok-e én is majdan, egykor
Építeni, mint te, kis barátom,
Oly puha, meleg fészket?

Tárka táncok.

(Jótekonycélu előadás, melyet Kolozsváron az izr. nőegylet Napközi Otthona a száz szegény gyermek felruházása céljából rendezett.)

Irta: CSÜRÖS EMILIA.

Prológ.

A legszebb üdvözlő szavakat
Szeretném megtalálni ma,
Amely úgy szálljon tifeletek,
Mint örömhimnusz dallama.
Szép, napsugaras csendüléssel
Hirdesse, hogy a szeretet
Mily hatalmas korlátlan nagy úr
Nagyok, kicsik szíve felett.

Ma vig mosollyal, tárka táncsal
Azért gyűltünk mi össze itt,
Hogy száz szegény kis festvérünknek
Leföröljük a könnyeit.
Hogy szálljon az ő ajkukról is
Csengő kacagás, vidám dal,
Versikés, táncos programunknak
Igy jut csak igaz diadal.

Aztán, — mint kora tavasz jöttén
Nem nyomtalan a napsugár,
Virág fakad tánca nyomában,
Vig dalba kezd a kismadár.
Legyen a mi próbálkozásunk
Napfény, mit hoz a kikelet,
Szökkenjen rügybe, dús virágba,
Árnyékos, védő koronába
Szívetekben a szeretet:
Szeressétek a gyermekeket!

Következő szám: TAVASZ ÉBREDÉSE, tündér
ballet. Előtte bejön egy hóvirágnak öltözött kislány.
Ásit, nyujtözik.

Hóvirág:

Jaj de nagyon álmos vagyok,
Mért is ébresztettek fel,
Ott kint minden hófól ragyog,
Madár még nem énekel,
Alszik még az ibolya is,
Még sem járja ily dolog,
Csak nekem kell idejönni,
Mert én hóvirág vagyok?!
Csilingeljen hát kis csengöm,
És mig odakint havaz,
Lengő táncban nézzük végig,
Hogy is ébred a tavasz?...

Babatánc előtt:

Lánc, lánc, eszterlánc,
Piros szívekből rózsalánc,
Következik a babatánc.
Egy kis fiú s egy kisleány
Járja egymás oldalán.

Két finom karakter-baba
Csillagszeme, aranyhaja,
Muzsikára fűgén járja,
S amíg bokázik a lába.
Csak azt nézi, hol a párja.
Finom gyártmány e két baba,
Elsőrendű automata,
S hog'ha a mesék királya
Séta közben erre járna,
Bizonyos, mint a kétszerkeftő
Hoppmesterét hívna elő,
Felkapva ezt a két babát
Röpitné árkon bokron át
És meq vele csak ott állna
Tündérország kapujába.
Az ajtót csukjuk be hát jól,
Amig a két baba táncol
És most lánc, lánc, eszterlánc
Kezdődik a babatánc,
Baba, baba, babatánc!

Tiroli tánc előtt:

Hol a hegyeken szól a kürt
S hangja bejárja a nagy úrt,
Tarkaruhás vidám népek
Munka mellett nótaszóval,
Fűge táncsal édegelnek.
Daluk az Alpok visszhangja,
Szívük szavát visszaadja;
Táncuk alpesi napsugár,
Lomblibbenés, szellőjárás,
Hócsillogás, tavaszvárás,
Hegyi patak, zuhogó ár.
Tiroli fiúk, leányok
Táncolnak most ilyen táncot,
Ugy nézzétek, hogy nem móka,
Muzsikája komoly nóta,
Mert hát, úgy jótekonycélra
Erdélyben is hébe hóba
N ilik az alpesi rózsza.
Éreztétek lehelletét,
Tiroli tavaszüzenetét,
Simitson le arcotokról
Minden borus ráncot
S jókedvűen figyeljétek
A tiroli táncot!

Tarantella tánc előtt:

Van egy szegény kis árva lány,
Igy szól a mese róla.
Barátai a pálmofák,
S a déli nap csókolja.
Ha éhezik, ha szíve fáj,
Van egy vigasztalása,
Halkan pendül a kis gitár

S vigan perdül a tánca,
 Az utcasarkon álldogál,
 Az utca jó és áldott,
 Örül neki, vigan nézi
 A Tarantella táncot.
 És a szegény kis árvalány
 Éldegél napról napra,
 Sosem tudja, mi lesz holnap,
 Fejét le hol hajthatja.
 Lilavirágos tavaszor,
 Míg mosolyogva táncol,
 Egy fényes hintó arra megy,
 Megáll, valaki rászól:
 — „Te táncos kislány idejer!
 Te megtetszettél nekem!”
 A kislány szive félve ver:
 — „Nagy ur, én ezt nem értem!”
 De minek annyi szóbeszéd,
 Az left vége a táncnak,
 Palotás cifra szolganép
 Fogad szót a kislánynak.
 Ruhája bíbor, gvöngy, selyem
 És a vagyona fenger,
 De idegen a sok terem
 És mosolyogni sem mer.
 S hogy újra eljött a tavasz,
 A kislány beteg, sápadt,
 Hónapok óta lakja már
 A csipkés selyem ágyat.
 És május left, Lila virág
 Imbolygott minden ágon,
 Madár dalolt, lepke libbent
 Ragvógó napsugáron,
 Lázasan ölti magára
 Régi, kopott ruháját,
 Beteg szívére öleli
 Zengő szavu gitárját,
 Az utcasarkon, hogy megállt,
 Ujjongott; aki látta,
 Sohasem volt ily csodaszép
 Vig Tarantella tánca.
 Kacagott, egyre kacagott,
 Míg táncra táncot lejtett,
 Kacaja szállt hegyveken át
 És bejárta a tengert.
 Mindenki, aki látta őt
 S hallotta kacagását,
 Vig táncot kezdett, vakmerőt,
 A Tarantella táncát.
 Régen volt ez, ó, nagyon rég,
 Már mese szól csak róla,
 De táncát el nem feledték
 Sok száz esztendő óta.
 Most majd előtünk pereg le
 E régi mese tánca,

Szabadság, favaszindulás
 Virágos hajlonysága.
 Gyönyörködj, kedves közönség,
 Mert minden szépség áldott,
 Ujjongó szívvvel, vigan nézd
 A Tarantella táncot.

Menüett előtt:

[Kis fiu mondja]

Fenn a padlásan a minap
 Egy furcsa csodát leltem,
 Hogy megbámuliam kedvemre,
 A szobánkba cipelfem.
 A „frájlajn” mikor meglátta,
 Így kiáltott fel: „Kinder!
 Mit keresik itt tinektek
 Ez a régi cilinder?
 Rögtön padlásba cipelik
 Ha nem, — büntetést üthet.
 Dívatba már nem táncolik
 A régi szép menüett!”
 Már lyukas left az oldalom,
 Fejem rajt annyit törtem,
 Hogy milyen tánc lehet is az,
 Míg végre ide jöttem.
 Itt láttam táncot eleget,
 Sok színes firlefáncot,
 De vártam, egyre vártam még
 A cilinderes táncot.
 Most végre tudtul adatik
 Mindenkinek, kit illet.
 Hogy most, hogy most következik
 Legszebb tánc: A menüett.

[Kolozsvár]

Tavasszal.

— Irta: NÉMA RÓZSA. —

**Mennyi színes kicsi virág . . .
 Istenem, de kedves!
 Fű, fa, bokor, virág, levél
 Még harmattól nedves.**

**Régen várok a tavaszra . . .
 Jaj, de régen várok!
 Ezer rügyet, bimbót fakaszt,
 Amerre csak látok.**

**A szívem is olyan, mintha
 Virágoskert lenne:
 Sok-sok színes kicsi virág
 Nyiladozik benne.**

(Gencs.)

Gyomorrontásnál
 legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéból
 van. Kapható min-
 dengyógyszertárba

Mese az élet dalnokáról.

Irla: CSÜRÖS EMILIA.

I.

Meseváros hatalmas várfalán megfujta harsonáját az egyik lándsás őr. Ez azt jelentette, hogy ismeretlen ember érkezett a város kapuja elé. Az alabárdosok keresztbe tették előtte alabárdjaikat és harsány hangon rípkodtak az idegenre.

— Ki vagy? És honnan jössz?

Az idegen mosolygó arcú ifju volt. Vörös sarui szürkének látszottak a portól, bársony ruhája szintén kiszívta a nap, tollas fővege alól gazdagon hulltak vállára az aranszinű fűrtök, homloka magas volt, és fehéren sugárzó. Oldalán furcsa zeneszerszám csüngött, melyet színehagyott selyem szallag erősített csipőjéhez, átölelve vállát, keresztbefutva a mellén. Vidám arccal felelt az öröknek.

— Vándor dalnok vagyok! Nézzetek kelet felé, — a végtelenből jövök, és nézzetek nyugat felé, a végtelenbe megyek. Nem akarok sokáig városotokban maradni, csak addig amíg minden szomorú embert megtanítok nevetni. Ki a legfőbb ura városotoknak?

— A polgármester.

— Vezessetek hozzá!

— No, az éppen jó lesz, — gondolták az örök. mert ma egy hónapja halt meg egyetlen leánya és azóta szavát sem hallotta senki. Hej! — Ha ez a vándor dalnok megtanítaná újra mosolyogni a jó öreg polgármestert!

Az ifiut a polgármester elé vezették. Összetört, fájdalmas öreg ember ült egy magas támlájú széken. Könyöke a szék karján nyugodott és fejét karjára támasztotta. Elfődte szemét és akkor sem nézett fel, amikor elébe vezették a dalnokot. Csak nézett egykedvűen maga elé, mintha a világ forgása megállt volna.

Az ifju sem szólt egyetlen szót sem, hanem elővette dalos szerszámát és elkezdett rajta halkan játszani. A bánatos öreg csak hallgatta, még jobban lehajtotta a fejét és csillogó könnyek gördültek végig arcán. Sokáig játszott az ifju és sokáig sirt a polgármester. Hirtelen abbahagyta a játékot és féltérde ereszkedett. A polgármester felemelte a fejét. Reszkető, halk hangon szólalt meg.

— Ki vagy, te csodás dalu ifju, hogy így megenyhítetted szívem bánatát?

Az ifju felemelte arcát és szinte muzsikáltak aranyos fűrtői, amint kirázta őket homlokából.

— Én az élet dalnoka vagyok — és azért jöttem, hogy elűzzem a szomorú emberek arcáról a bánatot.

— Dalolj még, kérlek, csodás hangszereiden, — dalodnak varázshatalma van! — kérte a polgármester.

Az ifju belecsapott dalosszerszáma hurjaiba. Most már énekelt is hozzá.

... Iduna, Iduna ... mese anyókéja,

Mondd el, merre tűnt az aranyhaju lányka,

Merre visszlépte, — mondd el nekünk, mondd el,

Ujjáról, honáról, lilkos fályolt vond el ...

Az öreg polgármester, most már nem sirt, hanem tágra nyílt szemmel figyelt a dalra, mely lágyan zsongva szállt a teremben. És eldalo'tta az ifju, hogy milyen csilagvirágos mezőkön jár most az aranyhaju lányka, hogy szeméből a mosoly, arcáról a rózsza, soha le nem hervad. Hogy boldog, nagyon boldog, mert átlépte a küszöbét annak a kertnek, ahol csupa muzsikáló örömvirág nyílik és hirtől sem ismerik a könnyet és a bánatot. Aztán megfordította dalos szerszámát és a legmélyebb hangú huron újabb dalba kezdett. A dal előbb szeliden szólt a bánatos apához, cirógatta; simogatta fájdalmát, majd hangja mind erősebb lett és mind szigorubb. Számon kérte a könnyeit sóhajait, végre szemrehányóan zengtek a hurok.

! . . Szabad-e, hatalmas ember, ennyire elmerülnöd bánatodban, mikor az egész város aggódva figyel arcod redőit? — Szabad-e leányod tiszta boldogságát siratnod, melyhez hasonlót te sosem nyujthattál volna neki? . . . Mert olyant csak Isten adhat az ártatlan lelkeknek. Szabad-e egy pillanatra is elfeledned azt, hogy leányoddal újra találkozol, amint téged is magához szólít az Isten? . . . És az addig hátra levő éveket üres sóhajtozással és semmitemvéssel akarod eltölteni? . . . Ha te ilyen példát adsz népednek, ilyen gyenge vagy a szenvedés elviselésében, mit tegyenek akkor a szegény emberek, akiknek a mindennapi kenyér gondja is nyomja a lelkét? . . . Töröld le magadról a kétségbeesés fekete felhőit, hatalmas ember, engedj utat a szívedhez a vigasznak és dolgozz. Sok feladat vár még reád addig, amíg gyermekeddel újra találkozhatasz. Dolgozz, alkoss addig és pillanatig se felejtsd azt, hogy bujdosunk a földi téreken . . .

A polgármester lassan felállt és a fiu vállára tette a kezét.

— Elég volt fiam, jöjj velem!

Megindultak egy nehéz bársonyfüggönyvel eltakart ajtó felé. Az ajtó előtt két alabárdos állt és mikor a polgármester kilépett, mereven tisztelegtek, de arcukon örömtelt csodálkozás áradt el. Egy hónap óta nem lépte át a küszöböt a bánatos öreg, ezért csodálkoztak a katonák. A polgármester halkan szólt:

— Nyissatok szobát ennek a fiúnak, gondoskodjatok ellátásáról és a kincstárnoknak azt a parancsot vigyétek, hogy arany láncot akaszson a nyakába. Megérdemli!

Azza' sarkon fordult és elment. A dalnok ott maradt az alabárdosokkal, akik karonfogták és vitték, hogy teljesítsék a parancsot.

Egy félóra múlva a polgármester az utcán volt. Lassan lépegetett el a házak mellett, megcírógatta a gyerekek arcát, cukrot adott nekik és elmosolyodott csacsogásukon. A sarki füszeres az üzlete előtt állt és várta a vevőket vele szoba állt és barátságosan fogadta mindenkinek a köszöntését. Az emberek boldogan sugtakbuktak.

— Csoda történt! Valami nagy csoda, amely enyhítette aranyoszlop polgármesterünk halálos nagy bánatát...

A dalnok pedig kényelmesen elnyajtózott a medvebőrös pamplagon a neki kijelölt szobában és a szoba mennyezetét nézte. Valamit számolt magában... Most ibolyanyilás van, szőlőérésig minden szomorú embert megvigasztalok itt, azután tovább megyek. Ide legközelebb esik Dalok városa, ott is sok a szomorú ember. Mesevárosból majd odamegyek. De most pihenünk. Szeretettel megsimogatta a falon csüngő hangszerét, azután lehunyta a szemét és elaludt.

II.

Mesevárosban tényleg csoda történt. Napról-napra kevesebb volt a szomorú ember. A vándor dalnok járkált az utcákon, beszédbe elegyedett az emberekkel, dalolt nekik komolyan, szívhezszólóan és mindenki úgy érezte, akivel szóba állt, hogy elszáll szívéből a szomorúság és bizalom, remény költözik helyébe.

Sokat járt a dalnok az emberek között, sokat beszélt velük, úgy, hogy mire a mezőkön pipacsok kacagtak az aranyoszlop táblák között, már nem volt szomorú ember Mesevárosban. A dalnok meg egyre járkált az utcákon furcsa hangszerével és játszott a gyerekekkel, segítette a kutból vizet huzni a lánvoknak, asszonyoknak, este meg kiült s várfalra és csodás szép dalokat játszott, a hold felé fordítva arcát, mintha az égbolt e tüneményes sárga virágának akarna titkokat sugni. És jól érezte magát mesevárosban.

Csak hogy, mint minden jó embernek, úgy neki is irigyei támadtak, akik bevádolták a polgármesternél, hogy az idegen csak ingyenélő naplopó, aki csak rossz példát ad az ifjuságnak azzal, hogy egész nap csatangol és semmit sem dolgozik.

Az öreg polgármester, aki egészen belevetette magát városa ügyeibe, meghallgatta a panaszt és maga elé kérte az ifjút. Az megjelent elmaradhatatlan hangszerével. Barátságosan szólt hozzá az öreg:

— Nézd, fiam, tudod jól, hogy saját gyermekemnél sem szerethetnék jobban, de látod, az emberek elégedetlenkednek amiatt, hogy nem dolgozol és eszel példát adsz másoknak

is a tétlenségre. Jó volna, ha valami foglalkozást választanál, fiam.

A fiú csodálkozva rázta meg a fejét.

— Nem értelek, hatalmas ember aki úgy érzel irányomban, mintha atyám volnál. Hát nem látja a nép, áogy én vasárnapi gyerek vagyok? Hogy az én dalom és beszédem a hétköznap dolgainál ezerszer értékesebb? Ám jó, hatalmas ember, én nem akarok tovább is rossz példát adni, azért kérlek nyitassd meg előttem a nyugati kapukat, még ma tovább megyek!

A polgármester végigsimitotta homlokát és szomorúan felelt:

— Ne hagyd el városunkat, fiam. Fájna a szívemnek, ha itt hagynál. Jól esik nekem a te dalolásod és csupán csak a nép kedvéért szólítottalak meg.

Dacosan felelt az ifju.

— Mennem kell, hatalmas ember! Az én utam messze vezet és máris tovább maradtam, mint kellett volna.

— Hát tudod mit, fiam? Mielőtt a kapukat megnyitatom, bejelentem távozásodat a városi tanácsnak. Vonulj addig vissza szobádba és légy kéznél, ha hivatlak.

Az ifju elment, és a szolgák kürtielzésére összeült a városi tanács. Meglepve hallgatták, hogy az ifju el akarja hagyni a várost. Csak hogy erről tudni sem akartak ám! — Eszébe jutott mindenkinek a maga bánata, melyet az ifju szavai és dala örökre elűztek a lelkükről. Hátha az ifju eltávozásával felül minden régi szomorúság? ... Erről tehát szó sem lehet! A legöregebb tanácsos okos dolgot talált ki.

— Ne nyissuk meg előtte a kapukat, hanem vegyük el tőle zengő szerszámát és kényszerítsük arra, hogy itt maradjon közöttünk!

A tanács elfogadta a pupos öreg indítványát és előhívták az ifjút. Az felemelt fejével állt meg előttük és várta az ítéletet. Szelíd hangon szólt a polgármester.

— Ugy döntött a bölcs városi tanács, fiam, hogy nem engedünk el a városból, hanem dalos szerszámodat a kincstárunkba zárjuk, és azontul kedvedre járkálhatsz a városban, senkinek sem vonod el a figyelmét a munkától varázsos dalaiddal. Ugy-e megnyugzol az ítéletben?

Lángvörös lett az ifju arca az indulattól.

— Nem nyugszom meg, hatalmas ember, mert igazságtalanul bántok el velem. Mindenkivel jót tettem, neked magadnak is új életkedvet öntöttem kétségbeesett és elcsüggedt lelkedbe, — gyalázat, hogy így zsarnokoskodtok fölöttem! — Ez a hangszer az enyém, nincs jogotok hozzányulni! Különben is hiába zárjátok kincses kamrátokba, értéktelen fadarabbá válik ott. Mert megérzi a fa lelke, ha vasárnapi gyerek uja érinti és másnak meg nem szólal! — Ti mind hitvány, önző, lelketlen bábok vagytok, akik gonoszsággal fizetik vissza a jót! — Kár volt idejönnöm!

A polgármester intett, két katona megfogta és börtönbe vetette az ifjút e szavakért. Mesevárosban nem ismertek az emberek egyebet munkánál és engedelmességnél, — az őszinteség főben járó bűn volt náluk. A városi tanács fejcsóválva oszlott szét, a polgármester maga is szakállát simogatva, ezt dörmögte: — Vakmerő fickó! — Börtönben a helye!

III.

Piroslott már a galagonya a várfalak alatti kertekben, mikor egy hűvös reggelen madárcsicsergésre ébredt komor börtönében a dalnok. Alig tenyéryi ablakán sűrű rács volt, hiába is kereste volna, a madarat ugysem látta volna. De a madár helyett egy kis fehér cédula repült be a szűk rácsnyíláson. A cédulán ez állt:

»Én vagyok itt, a pupos tanácsos unokája, akit Pintyökének hívnak. Szeretem a dalaidat, ifju, és meg akarlak menteni. Ma van a polgármester születés napja, és ilyenkor minden elítéltnak teljesítik egy kívánságát. Kérd azt, hogy a nyugati várfalon sétálhass, a többit meglátod.»

Ennyi volt a cédulán. A dalnok csodálkozva nézte, majd lépéseket hallott és hogy baja ne történjen a cédula küldőjének, hirtelen lenyelte a papirszeletet. A főporkoláb jött. Szó nélkül vezette az ifjút a szűk, sötét folyosókon. Azt is gondolhatta volna, hogy a vesztőhelyre viszik, ha Pintyőke el nem árulja előre, hogy mi fog történni.

A börtön udvarán már sok fogoly állt és félve, kíváncsian várták, hogy mi lesz. Egy tollas süvegű katonatiszt áll előttük, és magyarázta a mai nap fontosságát. Hetvenedik születésnapját ünnepli a város öreg polgármesterének és ez alkalommal minden rabnak teljesítik egy kívánságát. Sorban jegyezte fel a rabok kívánságait. A legtöbben a családjukat akarták meglátogatni, némelyik, akinek senkije sem volt, egy nagy sétát akart tenni, volt olyan is, aki finom ebédet kívánt, vagy egy pár lakkcsizmát. A vándor dalnok azt kérte, hogy adják vissza a hangszerét és engedjék a nyugati várfalon sétálni naplementekor. Kérését nem tagadták meg.

Amikor pirosodni kezdtek felhők a nyugati égen, az ifju kedves hangszerével a karján, lassu léptekkel sétált a nyugati várfalon. Kezéről levették a bilincset, lábára is könnyű vasakat kapcsoltak az előbbi súlyosak helyett, mert azokban nem tudott volna járni. És amint ott sétált a várfalon, végignézett a nyüzsgő városon. Pengette hangszerét, de rekedten, tompán szólalt az meg és dal helyett átok kelt az ifju ajkán. Megátkozta a szivtelen, önző várost, hogy sohase zengjen falai között dal és meg ne ismerje a kacagást többé senki Meseváros lakói közül.

Lehajtotta a fejét és csillogó könnyek pe-

regtek végig arcán. Messziről látta, hogy közeledik a börtönőr. Erre hirtelen felkapta a fejét és vadul vágta hangszerét a várfal köveihez. Aztán meglendítette karját és levetette magát a várfalról a sötét mélységbe. A lenyugvó nap fényében megcsillant a keskeny vasbilincs a bokáján.

Éles sikoltás reszkettette meg a levegőt. Egy fehér alak repült végig a várfalon és eltűnt ott, ahol a dalnok leugrott. Pintyőke volt, a pupos tanácsos unokája.

A nyugati kapu alabárdosai csodáról beszéltek. Látták, hogy két lebegő ember száll le a várfalokról, aztán összeölelkeztek és egymáshoz simulva indultak tovább nyugat felé. Amerre jártak, kivirágoztak a dérütötte bokrok, madarak daloltak, szentjánosbogárkák sziporkáztak körülöttük. Mesevárosra azon este nem sötött le a holdvilág, sötét felhők borultak a házak fölé és senki sem tudta, mitől van olyan sirós kedve. A széttört hangszer darabjai zugtak-bugtak a holdvilágtalan éjszakában. Zengték egy jószívű dalnok történetét, aki jót akart, boldogságot, megnyugvást hozott az emberek lelkébe, — de álnokul fizettek neki ezért, mindenétől megfosztották, még a szabadságától is. Hanem ébren volt a tiszta érzések fehér leánykája és most egymáshoz simulva haladnak az örök tavasz felé...

Zugtak-bugtak a szakadozott, tépett hurok és Mesevárosra szürke gondmadarak szálltak. A pupos tanácsos házán denevérek vijjongtak és sirt mindenki, aki átlépte küszöbét annak a háznak.

Vajjon visszatér-e valaha a dalnok fehérvirág életpárjával, Pintyökével, hogy újra megtanítsa a boldogságra szomorú város embereit? ... Hát persze, hogy visszatér! — Hiszen jó szivük van és nem engedik sokáig bűnhődni a gonosz várost. Persze, hogy valamikor újra visszatérnek! — Csak várjunk a sorára, gyerekek!

(Kolozsvár.)

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierért:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és D. cl.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

PURGO
BAYER

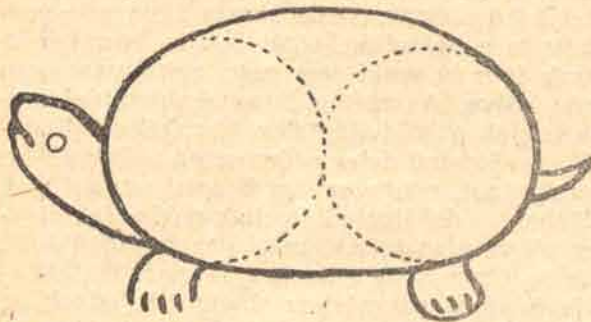
Kis rajziskola.

Rajzolja: ILONKA NÉNI, magyarázza: GYULA BÁCSI.

III.

— A multkor megigérted, mama, hogy elmondod, miért haragszik a kutya a macskára. Ugy-e, elmondod?

— Hogyne, ha ígértem. Hát egyszer a kutyas teknősbékát talált. Ilyet ni! Le is rajzoljuk! A kutyas igen éhes volt, nagyon megőrült hát a különös prédának, elfogta, fölakarta falni.

De a teknősbéka nem volt rest. Gyorsan behuzta fejét, lábát a páncéljába és hiába erőlködött a kutyas, nem tudott zsákmányához hozzáférközni. Hiába koptatta fogát a teknősbéka páncélján, az nem engedett. Amint ott vesződik, odasétált a cica. Csak nézte egy darabig a daxli kinlódását, majd megszólalt:

— Mivel foglalkozol, komám?

— Ezt a különös állatot találtam és nem bírom szétroppantani a fogammal a páncélját. Pedig jó pecsenye lenne!

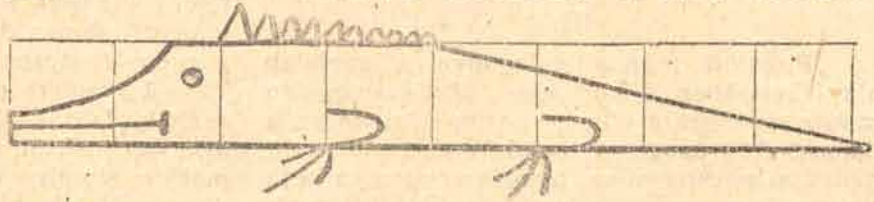
— Többet ésszel, mint erővel, — szólt a ravasz cica. — Áztasd vízbe az állatot, mngpuhul a páncélja és könnyen szétrághatod és hozzájutsz a húshoz.

— Igazad van, pajtás! Köszönöm a jó tanácsot, hálálkodott a kutyas. Szájába fogta a teknőst, a tóhoz szaladt és beledobta.

A teknősbéka, amint megszokott helyén érezte magát, fürgén eluszott, majd a víz alá merült. A kutyas sohase látta többé a teknősbékát. Mérgében azután a macska bundáját akarta megtépni, de az már akkor magas fa tetején ült és váltig érdeklődött: — Jó volt-e a teknős béka? Ime, ez is egyik oka annak, hogy haragszik a kutyas a cicára.

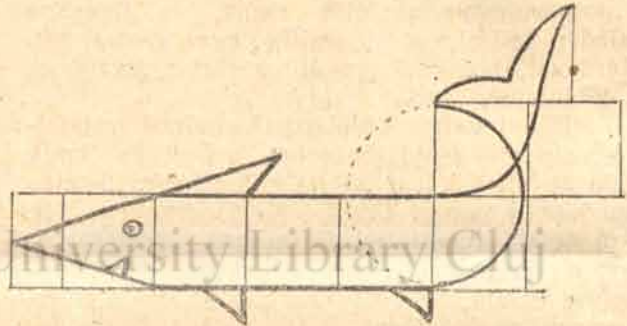
Nagyon tetszett a kis Gylának a kutya macska háboruról szóló mese.

— Meg örülhet a kutyas, hogy teknősbékával találkozott és nem krokodil-

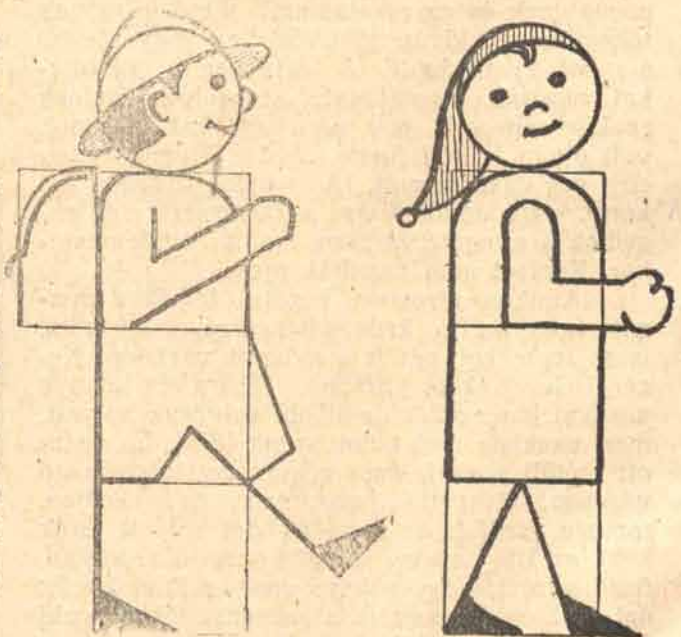
lussal, mert akkor bizony az próbálta volna ki a fogait rajta.

— Ha már lerajzoltuk a krokodilust, lássuk az emberevő cápát is.

Lerajzolták azt is. Mindenki megpróbálkozott vele.

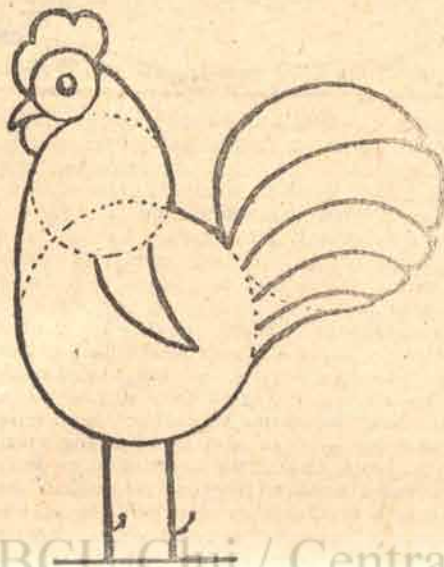
De Palika sehogy sem békült ki ezekkel a vízi szörnyekkel. A papa ölébe

menekült és erősen szepegett.

— Papa, mesélj!

— A kis Jutka meg a Jancsi iskolába mentek. Amint mennek, mendegélnek, az erdőhöz érnek. Hát az erdő szélén elejükbe áll egy kakas. — Kukoriku! Kukoriku! Jó reggelt gyerekek! Hová mentek?

— Iskolába, kakas-bakas.

— S mit mondott nekik a kakas-bakas?

— Hogy mit mondott? De már azt csak holnap mesélem el! [Vége következik.]

Laci és Kati.

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Volt egyszer egy legény, Laci volt a neve, s volt neki egy kecskéje. Hej, micsoda lusta fickó volt ez a Lackó! Nem volt egyéb dolga, csak annyi, hogy reggelként a kecskét kihajtsa a rétre. No, de ez neki éppen elég volt, több az elégnél. Egész nap sóhajtozott, panaszkodott, hogy de nehéz a sora, pedig adta lusta fickója, reggeltől estig folyton hevert, aludt, a kecske után nem szaladott. Járhatott az akármerre, járt is, bekandikált minden kertbe, a gyümölcsfákat megnyesegette — na Lackótól nyeshette: aludt Lackó, akár télen a mackó.

S lám, lám, mégis ébren is, alva is, mind csak ezen tűnődött Lackó, hogy szörnyű nehéz állapotján hogy s mint könnyítsen. Hopp! megvan! — kiallott Lackó — megházasodom!

Nosza, nem sokat gondolkozott, egy-kettőre megházasodott: feleségül vette Katit, akinek szintén volt egy kecskéje, s aki éppen olyan világlustája volt, mint ő. Egy szó, mint száz, zsák foltját, Lackó illő párját megtalálta. Most már ketten lustálkodtak, ketten sóhajtoz-

tak, ketten hajtották a két kecskét a rétre, ketten aludtak reggeltől estig, estétől reggelig. De amikor nem aludtak, folyton csak sóhajtoztak: haj, haj, több a baj, mint a vaj!

Tudod mit, mondotta egyszer Lackó, adjuk el a kecskét, mind a kettőt, vegyünk egy kas méhet. A méhet nem kell őrizni, magától repül a rétre, haza jön estére s gyűjti, gyűjti, folyton gyűjti a jó édes mézet, mi meg akár fel se keljünk, egész nap csak nyalakodjunk.

Tetszett ez a beszéd Katinak, még az nap a szomszédnak adták a két kecskét egy kas méhért s hát csakugyan züm, züm, züm, a szorgalmas méhek gyűjtötték az édes mézet, csak telt a kas, ők meg egy korsót tele csurgattak mézzel, azt a korsót folttették az ágy fölé egy polcra s mikor nem aludtak, szopogatták a mézet, — ez volt ám a vig élet!

Igen, igen, szopogatták, de sokkal többször szopogatta Kati, mint Laci, fogyott a méz erősen, hej, haj, mi lesz itt?

— Hallod, Kati, — mondta Laci, — ez így nem jó. Én alszom, te nyalakodol, egyszer aztán volt méz, nincs méz. Vegyünk azon, ami maradt, egy libát s egy pipét.

— Az ám, — mondta Kati, — mit nem gondolsz, te csacsi? Ki őrizi meg a libát?

— Ki őrizi meg? A kis Lackó. Majd lesz egy kis Lackónk, megőrzi az a libát, mi meg tovább lustálkodunk, nyalakodunk.

— De hát hogyha nem őrizi meg? Huncfut jószág a liba. Meglásd, lesz majd galiba!

— Mit? Nem őrizi?! Adta fattya! Próbálja meg, ne őrizze. Látod ezt a furkót? Ezzel verem meg a lurkót!

Nem volt ugyan lurkó, de volt egy nagy furkó, ott állott az ágya mellett, ezt felkapta, suhogtatta s egyszerre csak úgy megcsapta a korsót, akiben a méz volt, hogy előrött füle, nyaka, leesett a földre, száz darabra törve. Ami kis méz volt még benne, kifolyt mind egy cseppig, földre mázolódt. S halljátok mi történt? Lusta Laci lusta Kati az ágyból fölkászolódt s bezzeg most nem voltak lusták az ebadtak: egész nap a mézet nyalogatták...

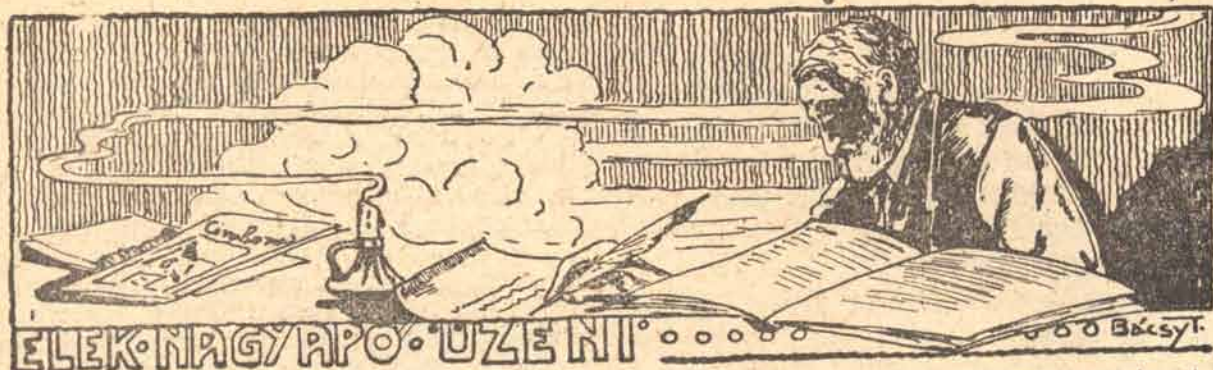
(Kisbaczon)

LEALKUVÁS.

A papa tengeri fürdőbe vitte a fiát. Igért a gyerekeknek 10 leut, ha nyakig megy a vízbe. Paliika ujjongva fogadta az ajánlatot s csakhamar vadonatúj uszónadrágban jelent meg a parton. Az erős hullámszás láttára azonban megszeppent és odakiáltott papájának:

— Papa, kérem, ma csak 2 leu árát fürdöm. (Vagyis csak bokáig mert bemenni a vízbe.)

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

ELEK NAGYAPO ÜZENI

Aristoi boske, Szekelykeresztur. Mélyen meghalva olvastam, hogy a te edes jó apád megrendelte a Cimborát, de nem érthette meg az örömet, hogy lassá a te örömedel, mert őt napi bejegés után, husvét első napján kiszenvedett. Hal gyermek maradt árván s így csuda-e, ha lefeletlen leírni a ti nagy lajdaimaibólkat. A jó Isten legyen veletek, edes árva unokaim. Adjon nektek erőt a nagy bánat érvéselésére s igyekezzetek minnél több örömet szerezni a ti özvegy edesanyatoknak. — Sztojka Saszto, Dés. Mind a két versedben, különösen pedig a „Regi emlék” címűben van egyikkel szép gondolat, de a vers lespen meg jartalan vagy. Majd megtanulod te ezt is, ha nagy órák leszel. — Peter Margit, Sepsiszentgyörgy. A husvét ünnepe! Barátoson toltotat egy jó barátomnál, Lauber Edinnel, aki szinten legőla oltá-oja a Cimborának, de meg nem írt nagyapónak. Már pedig én elvárom a te jó barátomtól, hogy írjon nekem, már azért is, mert része van abban, hogy nem lathattalak akkor leged, amikor Szentgyörgyön voltam. Annak előre örvendek, hogy a nyáron elfössz Nagyváconba és akkor meglátogatasz engem is. A bizonyítványod igen szép, amint hogy nem is lehet neked más bizonyítványod. — Erdélyi Vera, Nagyvárad. Most már megsughatom, nem sokáig kell várnod, egyszerre csak arra ébredsz, hogy te is olt vagy a Cimborá munkatársainak a táborában. A lajdaim dala c. meséd némi simítással sorra kerül, ugyszinten a Maria köpenyeről szó ó meséd is. — Maksay Sandor, Marosvásárhely. Eddig bizonynyal megkaptad a 14., 15. és 16. számot. — Szilvassy Karol, Szinervaralja. Egyelőre elégedjél meg, ha levelekre az üzenetekben va aszolok, mert nekem oly sok levelet kell írnom, hogy bizony, bizony elég volna tíz embernek is. — Mirkótes Ella, Szatmár. Ha számonkinl is veszed a Cimborát, azért te is unokáim közé tartozol. Az írásod nem túlságosan hibás, csunyaának sem mondható éppen, de rajtad áll, hogy megszépüljön az írásod s kilógástalan legyen a helyesírásod, habar mindent romanul tanultok az iskolában. Olvassal otthon szabad időben jó magyar könyveket, gyakorold magad a magyar nyelvű fogalmazásban s majd meglátod, milyen nagy örömed lesz abban, amit írsz. — Székely Anikó, Arad. Örvendek, hogy örömet szereztem neked a dicséretelem l s örvendek az ígérétednek is, hogy ezután is igyekeznl fogsz kiérdemejni a megelegedésemet. A hiányzó számokat eddig bizonynyal megkaptad, én meg várom további leveleidet. — Pavloviciu Edit, Bucuresti. Most találkozm először a neveddel, de remelem, nem utószor. Köveikező leveleidet cimezd egyenesen Kisbaconba, ne csak a megfjelest küldjed, hanem írjal valóságos levelet is. — Ince Etelka és Frigyeske, Sepsiszentgyörgy. Kezdetben a László Klarikaek Cimboráját olvastatok, de úgy megszereltetek, hogy nem nyugodtatok, amíg apuka meg nem rendelte. Most aztán folyton gyűjtitek a pénzl a perselyetekbe s minden negyedében ti magatok rendelitek meg a Cimborát a meglakarított pénzből. Dicséret illet meg ezért titeket s igazán kíváncs voltna, hogy olvasótársaitok is kövessék ezt a példát, mert így meg sem éreznék negyedévenként a 90 leut. Azt már sejtettem a nevetekből, hogy apukátok szárazajtai s remelem, ha meglátogatjátok apukátok szülőfaluját, onnan átsétaltok Kisbaconba is. — Páska Judit, Hídalmás.

Már olyan sok levelet írtál és még egyre sem kaptál választ. Szinte lehetetlen, mert én jól emlékszem, hogy választam több leveledre. Természetesen, nem kaptál vagy nem kapsz minden leveledre választ, ha esetleg egyik-másik leveled elkalódott a postán. Jól gondoltad: a rejtveny megfjelesékek deku desenek naárideje mindig a következő hónap 10-e. Az nagy ology, ha egyszerre két osztályt akarsz vezetni, de ha jól tudsz romanul, könnyen legyozhated a nehezégeket. A „csuf” írásodert nem kell bocsánatot kered, mert nem c. u. f. Szepiek sem mondható, de jó közepes írás s tisztan toled úgyy, hogy a jó széppé legyen. — Daa Lenke, Ditra. Ha megkaptam a leveledet, akkor te is megkapod a választ valamikor. Azert mondom „valamikor”, mert sok levele válaszolok s így gyorsan nem kerulnet sor a válaszokra. Azt igen helyesen teszed, ha anyukádat es testvereidet kint dolgozol a kertben. Nagyapó is dolgozik naponta egy-ekel órát a kertben s ez igen jól tesz az egészségének. Magam is remelem, hogy ev vegere kijavíod a bizonyítványodat, har a mostani is jó közepes, tehát meg lehets vele elégeuve. — Lukátsy Cicuka, Vamiatu. A kerdezelt kép rajzolója névrokonom. Természetesen, hogy Ocsiké az ideén is lejön Kisbaconba, de majd csak június közepén s addig bizony már rég elviragoztak nagyapó kertjében az orgonabokrok, Kejvenyidőből valogatok s elvárom, hogy ismét oly szorgalmasan írsz nagyapónak, mint írtál régenben. — Hirsch Gizli, Susi es Babu, Petrozsény. Emlékszem, hogy kaptam levelet tőletek, természetesen, választam is ra. Remétem, már olvastatok is a választ. Örvendek, hogy a husvétli vakáción moziban is voltatok s látlatok a impati embereket is. Majd számon oltatok be a május elseji kirandulásról is. — Kozma Bözsike, Vulkán. Cimborá megfjelesü rejtvenyt már több olvasótársadtól kaptam, más valamit eszelj ki hal. Írásodból itélve nem lesz ez neked nehez. — Rothschild Eivira, Arad. Jó a vonarejtvenyed, de írd ujra valamivel nagyobb belükkel es tintával, hogy a szedobacsi könnyen elgazodhassék rajta. — Wild Frigyes, Gyulafehérvár. Halát adsz a jó Istennek, hogy színjeles volt a bizonyítványod s valóban, Istené a hala, mert ő ajándékozott meg léged tehetséggel es szorgalommal. Etaláltad, hogy nemcsak szüleidnek, de nagyapónak is nagy örömet szereztl ezzel a szép bizonyítvánnyal. A sorsjegyet csak az esetben kell beküldeni a kiadóhivatalhoz, ha kihuzták a számát. Szeretettel várom további leveleidet. — Gyárfás Magda. Jók a rejtvenyeid, de hanyos a leveled mert nem eleg jelezni, hogy mikor kell, hanem azt is, hogy hol kell. — Resch Viktor. Nem emlékszem a rajzodra, tehát valószínű, hogy a leveled elkalódott. Az bizony igaz, hogy beteg voltam, de, hál' Istennek, már csak voltam. — Zélig László, Mezőbánd. Jó a letrarejtvenyed, csak az a baj, hogy nem országos hírév a megfjelesé. A névrejtvenyed is jó, ennek meg az a baja, hogy, amint már gyakran üzentem, névrejtvennyel valósággal el vagyok halmozva. — Noé Margit, Dés. A nyári beszámolóval bizony alaposan lekestél, mert ennek a pályázatnak az eredményét, már a múlt év vége felé kihirdeltem. De az idej nyári is hirdetek pályázatot s arról, remelem, nem késel le.

PüNKÖSDI KÖNYVESTÁSKA

A Cimbora olcsó könyvvásárja.

PüNKÖSD alkalmából 4000 ifjúsági könyvet bocsátunk áruba. Olyan olcsón szabtuk meg e könyvek árát, hogy a tehetős szülők gyermekein felül azok is megszerezhetik könyveinket, akiknek szülei egyébként nem áldozhatnának annyi pénzt gyermekeik szellemi táplálékára. Ez az olcsó könyvvásár a Cimbora husvétii ajándéka, mert sok-sok ezer példányt odaadnak Nektek olcsón, azon az áron alul, amennyibe nekünk ezek a könyvek vannak. — Egy-egy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

- Balázs Ferenc: **Mesefolyam.** (Husz mese a szeretetről.) 190 oldal.
 Benedek Elek: **Híres erdélyi magyarok.** (A két Wesselényi, Kőrösi Csoma Sándor) 84 oldal.
 Benedek Elek: **„Ócsike könyve”.** A „nadselü” gondolatok első sorozata.
 Kertész Mihály: **Senki Tamás története.** (Gyermekregény) 128 old.
 Kertész Mihály: **Szökés a teknoében.** (Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán) 192 oldal.
 Szondy György: **Börme.** (Egy diák lovagrend története) 169 oldal.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam II. félév július-decemb. 400 o.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1924. évfolyam I. félév január-június 400 o.

A nyolc könyv püNKÖSDI ára 280 lei.

Ezért az árért szállítjuk a nyolc könyvet mindazoknak, akik e könyveket **1925. június 15-ig** bezárólag megrendelik. Június 15.-e után e nyolc könyv ára ismét a régi bolti ára, azaz **685 lei.**

Azoknak, akik már 1923-ban is járatták a CÍMBORÁT, természetesen nem érdemes a CÍMBORA 1923. évi összegyűjtött példányait is megvásárolni és ezeknek a két 1923. évi CÍMBORA nélkül a fennmaradt hat kötetet **200 leiért** szállítjuk.

A CÍMBORA minden egyes számához 1925. évi június hó 15.-ig egy levelezőlapot mellékelünk, amelyen a könyveket megrendelhetik.

Kérjétek meg kedves szüleiteket, hogy rendeljék meg részetekre a CÍMBORA könyvestáskáját, mert ilyen kedvezményes és ritka könyvvásárlási alkalom aligha akad többé.

Megrendeléseketek várja a „CÍMBORA” kiadóhivatala.

A „Cimbora“ képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona.

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIÁBAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIÁBAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora“ szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bañani-Miel [Kisbaczon] u. p. Bañani-Mare Nagybaczon] Jud. Trei-caine [Háromszék megye], Románia. — Főszerkesztő: Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora“ részére szánt költsémenyek, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szatmár], Románia. Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u. 12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal vezetője: dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József, Bereg-zás. Ungvási-u. 5. Bleicher Simon, Munkácsvo, Fő-u. 34. Schindler Anna tanárnő, Rátkovszky Pál urnál, Jelsava. Fülöp Kámanné, Rimavska Sobola, Kohár-u. 32. Wictorisz Gyula, Rimavska Sobola. Varady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő, Losonc, Köz-u. 6. Kormos János nyug. tanító, Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Góczai András nyug. tanító, Revuca. Babjak János, Uzhorod. Pádkarpatzki Bank, M. utj. gyirada. Julius Dömjanovits ügyvéd, Hu-le, Okresni-Soud. Riedl Bela, Kosice, Esterházy-utca 20. Turóczy B. la. Kosice, Szlovák Általános Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizetőink negyedévenként postafelraképként tári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizetőink negyedévenként postafelraképként tári befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIÁBAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. I an Rafiu 18. sz.], Arad, Barót stb. városokban a nyuglakat B. harl József nyug. postafelügyelő három h. vonként személyesen mutatja be. — Románia többi városaiban és falvaiban lakó előfizetőink a Cimbora-hoz mellékelten negyedévenként közzétett postafelraképként kapnak, amelynek összegét bármelyik postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postafelraképként vagy személyes befizetés formájában a Kurir hirtlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica [Szabadka],

AUSZTRIÁBAN:

Wiener Bankvereinnála „Szabadsajtó“ Bruchdruckeri u. Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románia) számlája felé.